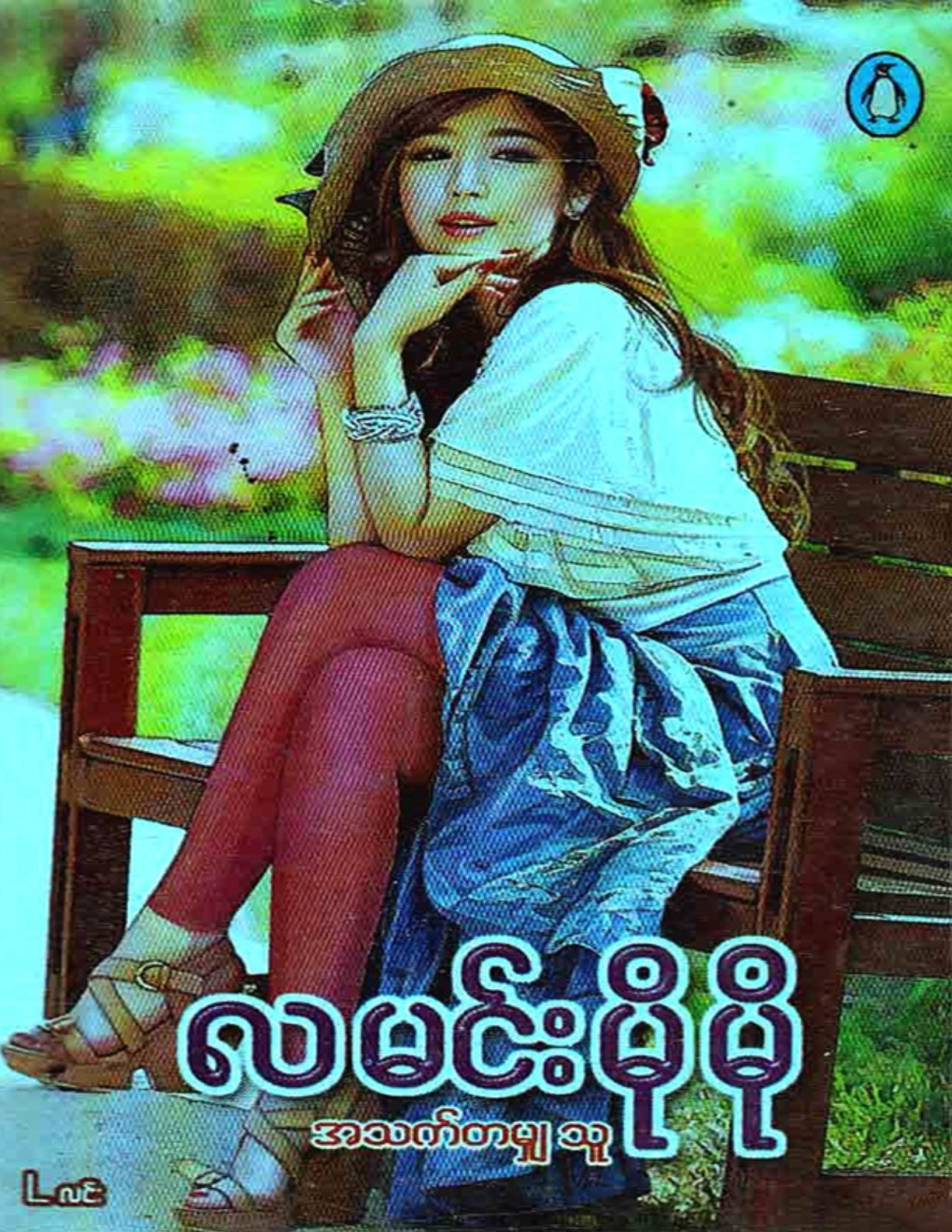

လေမင်းမိုမို

အသက်တမျှ သူ

အသက်တမျှသူ

အဲဒီညက ရွာသွန်းခဲ့တဲ့မိုးဟာ မိုးဦးမိုးသာဆိုတယ် သဲကြီးမဲကြီးနှင့် ရေလည်းပါ လေလည်းပါ။ မိုးရဲ့အသံကပင် ဆူညံနေပါသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရဲ့ ဆောင်းဘောက်စ်က ကြေညာနေသော အသံတို့ကိုပင် ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။

သူရပ်နေတဲ့ စင်္ကြံကို မိုးတွေက သည်းသည်းရွဲရွဲ ပက်စင်နေသည်။ သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီရဲ့ ဒူးအောက်တစ်ပိုင်းလုံးဟာ မိုးတွေပက်ကာ ရွဲနစ်နေပါသည်။ သူ့ရဲ့ဝေါ့ကင်းရှူးစ်ဟာလည်း ရေတွေနစ်ကာ စိုပြီးလေးနေသည်။ သူ့ပခုံးမှာ စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ ဘေးအိတ်ပင် မိုးမှုန်တွေ ကပ်ငြိကာ စိုနေခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့မှာ ခရီးဆောင် သေတ္တာကတစ်လုံး၊ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကြီးကတစ်လုံး။ တကယ်တော့ ခရီးသွားလျှင် သူ့အဲသလို ပစ္စည်းများများ စားစား မပါတတ်ပါ။ အဝတ်သုံးလေးစုံဟာ သူ့အတွက် အမြဲလုံလောက်သည်။ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကို ရောက်ရာ အရပ်မှာပဲ ဝယ်သုံးလိုက်တတ်မြဲမို့ ခရီးသွားရင် ဘာကိုမှ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြ သယ်မနေပါ။

ခုတစ်ကြိမ်တော့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူလေ။ တစ်ခုခု လိုအပ်လို့ တ,လိုက်ရင် ဘာမှလိုလေသေး မရှိအောင် အိမ်သုံးပစ္စည်းလေးတွေ တိုလီမိုလီ ရှာဖွေရခက်မှာ စိုးလို့ပင်။

ဒီလိုနှင့် သူ့မှာ ဝန်စည်စလယ် မများစဖူး များနေရတာ။

လေကလည်း ပြင်းပြင်း တိုက်နေသေးတော့ သူခန္ဓာကိုယ် ချမ်းခိုက်တုန်
နေပါသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ စပို့ရှပ်လက်တို အစိမ်းပုပ်ကလေး တစ်ထည်သာ
ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ သူ ကြက်သီး စိမ့်စိမ့်ပင် ထ,နေသည်။ ခရီးဆောင်
အိတ်ထဲမှာ ဂျက်ကက်ပါပေမယ့် တကူးတက အိတ်ဖွင့်လှန်လှောကာ သူ
ထုတ်ယူမနေချင် တော့တာမို့ ထုတ်မဝတ်ဖြစ်ပါ။

တဖြည်းဖြည်း နာရီလက်တံက ရထားထွက်ချိန်ပင် နီးကပ်ချိန်သို့
ရွေ့လျားလာပြီ။ ခပ်စောစောကတည်းက ရောက်နေတာမို့ သူ ရင်လည်း
မော၊ ညောင်းလည်းညောင်း ညာနေပြီ။ နားနေခုံတွေမှာလည်း သူ မထိုင်
နိုင်။ စိတ်ကစောနေ၍ မတ်တပ်မတ်တပ်နှင့်သာ သူ တစ်ချိန်လုံး နေ
မိသည်။

ပေနစ်ဆယ်လောက် အကွာအဝေး ကလေးလောက်ပဲ ဟိုဘက်လျှောက်
လိုက်၊ ဒီဘက် ပြန်လျှောက်လိုက်၊ သူဂဏှာလည်း မငြိမ်နိုင်။ နောက်ဆုံး
တော့ သူ မနေနိုင်တော့ပါ။ သူတို့ စီစဉ်ထားတဲ့ထဲမှာ မိုးညိုထံ သူ ဖုန်းဆက်
လိုက်ဖို့ မပါပေမယ့် သူ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်
ရပါတော့သည်။

‘လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်’

ဖုန်းထဲက ထွက်ပေါ်လာသော ဖြေသံကြောင့် သူ့ရင်တွေ လေးပင်ရသည်။
ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ ထွက်များ လာနေပြီလား။ သူ့အိမ်က
လှမ်းဆက်ရင် ဆက်မရအောင် ပိတ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်
လား။

တစ်စစ နီးကပ်လာသော ရထားချိန် ကြေညာနေတာကို သူ မသဲမကွဲ
ကြားနေရင်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည်မသိ။ သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါဖို့
ရထားကြီးကလည်း သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် ထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့်။ လိုက်ပါ

မည့် ခရီးသည်တွေလည်း တက်ရောက်နေရာ ယူကုန်ကြပြီ။

သူတစ်ယောက်သာ စင်္ကြံမှာ ထီးထီးရပ်ပြီး ဂဏ္ဍာမငြိမ် ပူပန်စိတ် လှုပ်ရှား နေတာ။ ရထားထွက်ဖို့ တက်ရောက်နေရာယူဖို့ ကြေညာသံက လည်း ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိ။ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

သူ့အဖို့ ဘယ်လိုများ တက်ရောက် နေရာယူရပါ့မလဲ။ ဒီခရီးကို မိုးညိုမပါ ဘဲနှင့်တော့ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားရပါ့မလဲ။ မိုးညိုနှင့် နှစ်ယောက်အတူ သွားမှသာ သူတို့ စီစဉ်ထားသော ဒီခရီးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပြီးပြည့်စုံမှာလေ။

နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးပြေးကြဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်ဆိုမှ မိုးညိုမပါဘဲနှင့် တော့ သူ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ပါသွားဖို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ လက်ထဲမှာ လက်မှတ် လေးနှစ်စောင်က အသင့်ရှိနေပေမယ့် မိုးညိုမပါရင် သူ ဘယ်လိုမှ လိုက် သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

ရထားထွက်တော့မည့် အချက်ပေး ကြေညာသံ၊ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံ၊ ရထား စတင်ထွက်ခွာမည့် ဥဩဆွဲသံ ဒါတွေက မိုးသံ လေသံကြားမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီကာစဉ်ကာ ထွက်ပေါ်လာပြီးတဲ့နောက် ရှေ့မှာထိုးထားတဲ့ ရထားကြီးဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း စတင်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီ။

မိုးညို...။ မိုးညို... မင်း ဘယ်မှာလဲ။

မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ။ မင်း ဘာဖြစ်နေလဲဟင်။

အခက်အခဲ ပြဿနာတစ်ခုခုများ ကြုံတွေ့လို့လား။ ဘာတွေများ ရင်ဆိုင် နေရပြီပါလိမ့်။ ရထားကြီး တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာဝေးကွာ သွားလျှင်တော့ သူက သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို မောလျှော မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ မင်းလည်း မပါဘူးဆိုမှတော့ ကိုယ်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီပေါ့ မိုးညိုရယ်။

ထို့နောက် သူက နီးရာခုံတစ်ခုမှာ ဖြည်းဖြည်းဝင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မိုး

ညို့ တစ်စုံတစ်ခုသော ပြဿနာကြောင့် နောက်ကျပြီးမှများ ရောက်လာလေ
မလားလို့ သူ အကြာကြီး ထိုင်စောင့်နေမိခဲ့သေးသည်။

မိုးတွေကတော့ သဲသဲမဲမဲ ရွာလို့သာပင်။

(၁)

ဒီခရီးကို မိုးညို့ ကားမောင်းသွားမည်ဆိုတော့ မေနှင်းက စိတ်လက်မချ
ဖြစ်သေးသည်။

‘ခရီးဝေးလည်း တစ်ခါမှ ကားမမောင်းဖူးဘဲနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား မိုးညို့၊ ဒရိုင်
ဘာ ထည့်ပေးလိုက်ရမလား၊ နောက်မှ ဒရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့’

‘ရပါတယ် အန်တီနှင်း၊ သမီးက ကားအမြဲ မောင်းနေကျပဲဟာ၊ ခရီးဝေး မ
မောင်းဖူးတာလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခရီးဝေးဆိုတာ ခရီးတိုတွေထက် နည်း
နည်းပိုဝေးတာ တစ်ခုပဲဟာ၊ လမ်းကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရှာဖွေသွားရ
မှာ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ဒီခရီးက ရန်ကုန်နဲ့ နေ့ချင်းပြန်တောင် သွားလို့ရ
တဲ့ ခရီးပါ၊ ဒီလောက်ကြီးလည်း မဝေးပါဘူး’

‘လမ်းကျ ညည်းခရီးပန်းလာရင် တော်ကြာ သွင်သစ်က သူတစ်ယောက်
မောင်းမယ်ဆိုပြီး မောင်းနေဦးမယ်၊ သူ့ကို မမောင်းစေချင်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနှင်း၊ သွင့်ကို မမောင်းစေရပါဘူး၊ သမီး သိပါတယ်၊ ပေး
မမောင်းပါဘူး၊ သမီးပဲ တောက်လျှောက် မောင်းပါ့မယ်၊ မောင်းလည်း
မောင်းနိုင်ပါတယ်၊ လေးငါးနာရီပဲ မောင်းရမှာပါ’

အန်တီနှင်းရဲ့ သဘောက သွင်သစ်က မမောင်းစေချင်တာ အဓိကမို့ မိုးညို့
ပင်ပန်းမှာစိုးလျှင် စောစောစီးစီး ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ခေါ်သွားဖို့ ဖြစ်စေ
ချင်တာပင်။ သို့ပေမဲ့ မိုးညို့ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ မာမီလည်း ပါတာပဲ။ သွင်သစ်...

မာမီနှင့် မိုးညိုတို့ သုံးယောက် မြို့ကလေးကို ဝန်စည်စလယ် အချို့နှင့် ကား
မောင်းကာ လာခဲ့ကြတာပါ။

နေဖို့ အိမ်ကလေး တစ်လုံးကိုတော့ အန်တီနှင်းရဲ့ မိတ်ဆွေမိသားစုထံမှ
တစ်နှစ်စာ ကြိုတင် ငှားရမ်းထားပြီးပြီ။ အိမ်ပိုင်ရှင်တို့ဟာလည်း ဤအိမ်
ကလေးကို ရံဖန်ရံခါ သူတို့အားရက်နားရက် အေးအေးချမ်းချမ်း စိတ်
အပန်းဖြေ လူအပန်းဖြေ သဘောမျိုး သွားရောက် နားနေဖို့သာ အသုံးပြုခဲ့
ကြတာ။

အိမ်ကလေးမှာ လူနေနိုင်ဖို့ အတွက် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂနှင့် လိုအပ်ရာ
အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများက အဆင်သင့် ရှိနှင့်ပြီးပင်။

‘သာယာလိုက်တာနော်’

မြို့ကလေးကို ဝင်လာလျှင် မာမီထံမှ ရင်သပ်ရှုမော ချီးမွမ်းသံက ထွက်
ပေါ်လာသည်။ မာမီ အသံကြောင့် နောက်ခန်းမှာ သက်သောင့်သက်သာ မှီ
မှီလျှောလျှော ငိုက်မြည်းပါလာသော သွင်သစ်က ခေါင်းထောင်လာပါသည်။

‘ရောက်လာပြီလား’

‘မြို့ထဲဝင်ပြီ သား’

‘မိုးညိုလေး ပင်ပန်းရောပေါ့’

‘မပင်ပန်းပါဘူး သွင်’

‘ဒီလောက် အကြာကြီး ကားမောင်းလာတာ’

‘ဒါပေမဲ့ ရာသီဥတုက အံ့မှိုင်းပြီး နေမပူတော့ မပင်ပန်းဘူး သွင်၊ စိတ်တွေ
တောင် ပေါ့ပါးလွတ်လပ် ကြည်လင်နေသေးတယ်’

‘မိုးရွာလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဟေ့’

‘ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ ရွာရင်လည်း အုန်းအုန်းထပြီး သည်းချမယ့်

ကောင်းကင်ကြီး၊ ဒီနှစ် မိုးတွင်းက ရှည်တယ်နော်၊ ပြီးတော့ မိုးဦး
ကတည်းက မိုးကရွာပြီဆို အရမ်းသည်းတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ ဒီနှစ် မိုးကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီတို့ ဒီရောက်ပြီး
မကြာခင်ဆိုရင် ဆောင်းဦးဝင်ပြီ၊ နေလို့ထိုင်လို့ သိပ်ကောင်းမှာ သားရဲ့’
သွင်သစ်က လမ်းဘေးဝဲယာကို ငေးမောကြည့်လာသည်။

‘တော်တော်သာယာတဲ့ မြို့လေးပဲ’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ မြို့ကွက်က ကုန်းမြင့်လေးတွေနဲ့ ရန်ကုန်နဲ့တော့
မြင်ကွင်း သီးခြားစီပဲ၊ အန်တီတို့ အခုနေမယ့် အိမ်ကလေးကလည်း ကုန်း
ကလေးထိပ်မှာလေ၊ ကုန်းမြင့်ပေါ်က ခြံဝင်းလေး၊ အိမ်လေးကလည်း
ချစ်စရာလေး၊ သားမြင်ရင် သဘောကျမှာ’

‘အန်တီ ဒီမြို့ကို ရောက်ဖူးတယ်နော်’

‘ရောက်ဖူးတာပေါ့၊ မြို့နယ် ဆေးရုံမှာ အန်တီသုံးနှစ် တာဝန်ကျဖူးတယ်
လေ အမှန်ဆို အဲဒီတုန်းက အန်တီ ဒီမှာဆက်နေချင်သေးတာ ရာသီဥတု
ရော ရှုခင်းတွေရော သာယာလွန်းလို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီ့ဆရာကြီးက အ
န်တီ့ကို ပြန်ခေါ်ယူလိုက်လို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရတာ’

‘သုံးနှစ်တောင် နေဖူးတာဆိုတော့ အကြာကြီးပဲ’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ ဒီမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုလည်း
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ သားငါးပုစွန်လည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တစ်မြို့
လုံးက အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ သိပ်နေလို့ ပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဟောဟိုက
အထက်တန်းကျောင်းဝင်းလေ’

‘ကျောင်းဝင်းက အကျယ်ကြီးပဲ၊ သစ်ပင်အုပ်အုပ်တွေနဲ့ ပျော်စရာကြီးနော်
အန်တီ’

‘ဆေးရုံကတော့ အန်တီတို့ အခုနေမယ့် ရပ်ကွက်ကို လွန်ပြီးမှ ရောက်မယ်။ ဆေးရုံကလည်း အုတ်ကွက်နီနီလေးတွေနဲ့ အရမ်းသာယာတယ်။ ဆေးရုံလို့တောင် မထင်ရဘူး’

‘ဒီမှာ အန်တီ့အသိတွေ ရှိဦးမှာပေါ့နော်’

‘မြို့ခံတွေထဲကတော့ ရှိနိုင်တာပေါ့’

‘အန်တီ ဒီမှာ တာဝန်ကျတုန်းက အသက်ဘယ်လောက်လဲဟင်’

‘အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ’

‘ဒီမြို့ခံတွေထဲမှာ အန်တီ့ကို ကြိုက်ခဲ့တဲ့သူတွေ ဘာတွေမရှိဘူးလား အန်တီ၊ ရှိခဲ့ရင် အခု အန်တီနဲ့ ပြန်တွေ့ကြမှာပဲနော်’

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း... သွင်ကတော့ လုပ်ပြီ’

‘ဟင်း ဟင်း... ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှိမှာပါ အန်တီကလည်း’

သွင်သစ်ရဲ့မျက်နှာ ရွှင်ပျနေတာကို နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်ရင်း မိုးညိုက ပြုံးမိပါသည်။ သွင်သစ် စိတ်အပြောင်း အလဲဖြစ်ကာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတာကို မြင်ရတာ မိုးညို စိတ်ချမ်းသာပါသည်။

‘မရှိပါဘူး သားရယ်’

‘ရှိမှာပါ၊ အန်တီက ဒီလောက်လှတာ’

‘ဪ... ရှိမှဖြင့် အန်တီ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှာပေါ့ကွယ်’

မိုးညိုက မာမီ့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခုထိ အသက်ခြောက်ဆယ်အထိ ဖြူဖြူဖွံ့ဖွံ့ လှပနုနယ်ဆဲ ဖြစ်သော မာမီ့မျက်နှာက ချောမောကာ ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ မိုးညို သိတတ်တဲ့ အရွယ်၊ ဆယ်နှစ်သမီးလောက် အချိန်အထိ မာမီ့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းနှင့် လက်ထပ်ခွင့် လိုချင်သူတွေ ရှိနေသေးတာ မိုးညို မှတ်မိနေတာပဲ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မာမီ့ကို ကြိုက်တဲ့သူက နေရာတိုင်းမှာ ရှိမှာပါ။ မာမီက လှလည်း အရမ်းလှတယ်၊ စိတ်သဘောထားကလည်း အရမ်းကောင်းတယ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကလည်း သူ့မတူပဲ။ မာမီ့ကိုတွေ့တဲ့ မြင်တဲ့သူ တိုင်း ကျားမ၊ မရွေး ချစ်ခင်ကြတာပဲ ဥစ္စာ၊ မာမီ အိမ်ထောင်မပြုတာ ကြိုက်တဲ့သူမရှိလို့မှ မဖြစ်နိုင်တာ’

‘အို.... မိုးညိုကလည်း သွင့်ဘက်က တတပ်တအားပါလား၊ ညည်းတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က စကားစရင် နောက်တစ်ယောက်က နင်းပြီး ထောက်ခံဖို့ လူဖြစ်လာကြတာ ထင်ပါရဲ့၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

‘ဟုတ်ပါတယ် မာမီ မိုးညို အမြဲ အဲဒါစဉ်းစားမိတယ်၊ အသက် ကြီးလာလေ ပိုသေချာလာလေပဲ၊ မိုးညိုသာ မရှိရင် မာမီ့မှာ ခုလောက်ဆို ကိုယ်ပိုင်မိသားစု ရှိနေမှာပါ’

‘မိုးညိုရယ်၊ မိုးညိုက မာမီ့မိသားစုပဲလေ၊ တခြားဘာမိသားစု လိုဦးမှာလဲ’

‘အင်းလေ... သမီး သိပါတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာလေ၊ သမီးရှိခဲ့လို့ သာလေ’

‘မဟုတ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ သမီးကိုရတော့ မာမီအသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိနေပြီဟာကို၊ အိမ်ထောင်ပြုချင်ရင် ဒီ့မတိုင်ခင် ကတည်းက ပြုခဲ့မှာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက အသက်အစိတ် တန်းလောက်မှာ အိမ်ထောင်ပြု ဖြစ်ကြတာ များတယ်လေ၊ မာမီ အိမ်ထောင်ပြုချင်င် သမီးကို မရခင် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက ပြုမှာပေါ့၊ မာမီကိုက အိမ်ထောင်ရေး စိတ်မဝင်စားတာ၊ ယောက်ျားမယူချင်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာပါ’

‘အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ကာမှ မိုးညိုကို ရလာခဲ့သေးတယ်နော်၊ ခစ်...

ခစ်... မာမီ့ကို မိုးညို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ သိပ်လည်း သနားတာပဲ’

‘သိပ်ချစ်တာက ထားပါတော့၊ သနားတာက ဘာများ သနားစရာ ရှိနေလို့ လဲ မိုးညိုရဲ့၊ ကျုပ်ဟာကျုပ် ပျော်ရွှင်နေတာပါအေ၊ သနားစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိပါဘူး’

ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင်က ရှေ့နားကို လက်ညှိုးလေးထိုးကာ ညွှန်ရင်း...

‘သမီး ဟိုရှေ့မှာ ဆက်သွယ်ရေး စာတိုက်ရုံးဝင်းလေး ရှိတယ် တွေ့လား၊ ဆိုင်းဘုတ် အစိမ်းရောင် ထောင်ထားတယ်လေ၊ အေး... အဲဒီမရောက်ခင် အဲဒီဝင်းနဲ့ ကပ်လျက် ညာဘက်လမ်းထဲ ချိုးကွေ့လိုက်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ မာမီ’

မိုးညိုက မာမီညွှန်ပြတဲ့ လမ်းသွယ်ထဲ ကားကိုချိုးကွေ့ လိုက်ပါသည်။ လမ်းသွယ်ဆိုပေမယ့် ကျဉ်းကျဉ်းမဟုတ်။ အနီရောင် မြေသားမာမာနှင့် လမ်းသွယ်က ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်။ မြေကွက်လွတ်တွေ ကွင်းပြင်လေးတွေ နှင့် မြင်ကွင်းက ရှင်းနေကာ ဘယ်နေရာမှ မျက်စိထဲ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရှိမနေပါ။

‘ကုန်းလေးက ပြေပြေလေး မြင့်တက်လာတယ် တွေ့လား၊ ရှေ့က ညာဘက်က ခြံကြီးက အရင်က ဒီမြို့က အကြီးဆုံး ရွှေဆိုင်ကြီး ပိုင်ရှင် သူဌေး အန်တီမိ ဆိုတာရဲ့ခြံကြီး၊ ခုတော့ သူ့သားသမီးမြေးတွေ ရွှေဆိုင် လုပ်ငန်း လုပ်သေးသလား မသိဘူး၊ ဟိုးကုန်းမြင့်လေးပေါ်က အိမ်ကတော့ အရင်က တရားသူကြီး ဦးအေးဖေခြံ၊ အခုလည်း အဲဒီမှာပဲ နေလိမ့်ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့’

‘တစ်မြို့လုံးလိုလို အန်တီ သိမှာပဲနော်’

‘အားလုံးတော့ မသိဘူးပေါ့ သားရဲ့၊ နာမည်ကြီး လူသိများတဲ့သူတွေ အိမ်

တွေကိုပဲ သိတာပါ’

‘အိမ်တွေ တိုက်တွေက ဟိုတုန်းက ပုံစံတွေပေမယ့် ဆောက်ကတည်းက ခေတ်ပေါ်ပုံစံကို မလိုက်ဘဲ ရိုးရိုးခန့်ခန့် ပုံတွေ ဆောက်ထားတော့ ခုထိ ပုံတုံးမသွားဘူးနော် မာမီ’

‘ဟုတ်တယ် သမီး ဘယ်ဘက်က ကုန်းမြင့်လေး ထိပ်မှာတွေ့နေရပြီ၊ ဟိုးက နီညိုရောင် တိုက်ပြားပြားလေးပဲ၊ အဲဒီအိမ်ပဲ၊ သမီးရှေ့က ပိတောက်ပင် လွန်ရင် ကွေ့တက်လိုက်တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မာမီ’

မြက်ခင်းတချို့ သပ်ရပ်လှပသော ချုံပင်ပု တချို့နှင့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကွက်လေးရဲ့ အလယ်ကောင်ကျကျ နေရာမှာ တည်ရှိသော နီညိုရောင်အုတ်ကွက် တိုက်ပြားပြားလေးဟာ ချစ်စဖွယ်။ ပေါ်တီကို ပြားပြားလေးအောက် မိုးညိုက ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ကာ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထွက်လာသော သွင်သစ်က မိုးညိုရဲ့ ပခုံးလေးကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း...

‘ရပါတယ် မိုးညိုရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဒီလောက် ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်မနေတတ်ပါဘူး၊ မိုးညိုကို သနားတယ်’

မိုးညိုက သွင့်ကို ချစ်စဖွယ်လေး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

သစ်လုံးကလေးတွေနှင့် ကန်းထရီးဆန်ဆန် ချစ်စဖွယ် တန်ဆာဆင်ထားသော စားသောက်ဆိုင်လေးရဲ့ ခြံအဝင်ဝမှာရော ဆိုင်ရဲ့နဖူးစည်းထိပ်မှာပါ၊ ထင်းရှူးသားပေါ် မီးနှင့်ထွင်းထားသော ဆိုင်အမည်ကလေးကို ဆိုင်းဘုတ်

ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။

‘ရွှေမိုးညို’

ညနေပိုင်းမှ လူစတင်စည်ကားသော ဤဆိုင်ကလေးမှာ စန္ဒာယားက တစ်လုံး ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် Live သီချင်း သီဆိုဖျော်ဖြေမှုလည်း ပါဝင် သည်ဖြစ်၍ ဤမြို့ကလေး အတွက်တော့ ထူးခြားသလို ဖြစ်နေပါသည်။ အစားအသောက်လည်း ကောင်းတဲ့ ဤဆိုင်ကလေးဟာ ညနေဆို လူအ တော် စည်ကားပါသည်။

စီးပွားရေး အဆင်ပြေကြတဲ့ မြို့လည်း ဖြစ်၍ ဖွင့်တာ မကြာလှသေးသော သူ့ဆိုင်ကလေးက လူကျကာ ရောင်းကောင်းသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူထင် တာထက် ဝင်ငွေကောင်းနေပါသည်။

တိုးမင်းဆက်က မွန်းလွဲနှစ်နာရီ ရှိပြီမို့ အနောက်ဘက် တိုက်ပုကလေးမှ ခြံရှေ့ဘက်နား ဘေးခြံစည်ရိုးနှင့် အလျားလိုက် ယှဉ်ဆောက်ထားတဲ့ ဆိုင် လေးဆီ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာတော့ သူ့တပည့်ကျော် ညီတွေဖြစ်တဲ့ ဇော်လေး၊ ဗလ၊ စတီဗင်တို့အပြင် ဒီမြို့ကလေးက မြို့သား ဝန်ထမ်းလေး တွေဖြစ်တဲ့ ဆိုင်အလုပ်သမားလေးတွေပါ ရောက်နေကြပါပြီ။

ဇော်လေးက အလုပ်သမားတွေနှင့် အတူ ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဖန်ခွက် တွေကို သုတ်နေပြီဖြစ်ကာ ဗလကတော့ သူ့လက်ထောက် ကောင်လေးနှင့် မီးဖိုဘက်မှာ ဆီအိုး၊ ရေနွေးအိုးတွေ ပြင်နေပါပြီ။ စတီဗင်က ဂစ်တာကို အသံစမ်းကာ မိုက်ကရိုဖုန်း ဆောင်းဘောက်စ်တို့ကို အသံညှိချိန်နေသည်။

သူဝင်လာလျှင် သူ့ကို အားလုံးလှမ်းကြည့်ကြကာ ခုနက ဆူညံပူညံ ငြင်း ခုန် ပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားသံတွေ အတန်ငယ် တိုးတိတ်ဆိတ်ငြိမ် သွား ပါသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ဘာတွေပြောနေကြတာလဲကွ’

တိုးမင်းဆက်က ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဇော်လေးလေ ဟိုတစ်နေ့ကလာတဲ့ ကောင်မလေး အုပ်စုအကြောင်း ဖိုးသက်ကို မေးနေတာ ကိုတိုး’

‘ဟုတ်လို့လား၊ ဒါ မနေ့ကတည်းက မေးပြီးသားမဟုတ်လား၊ အဟောင်းကြီးပါ၊ ငါ ဒီရှေ့က ဝင်မလာခင် ကိုတိုးကိုတိုးနဲ့ ကြားလိုက်တယ်နော်’

တိုးမင်းဆက် စကားကြောင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို နောက်မှာ စုစည်းထားတဲ့ စတီဗင်က...

‘ဟုတ်... ကျွန်တော် ပြောနေတာ’

‘ဘာတွေပြောနေတာလဲကွ၊ မင်းဆိုရင်တော့ ငါ့ကို မကျေနပ်တာတွေ ချည်း ပြောမှာသေချာတယ် စတီဗင်’

စတီဗင်က မှုန်ကုပ်ကုပ်လေးနှင့်...

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကိုတိုးကလည်း၊ မနေ့ကလာတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောနေတာပါ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ရက်ခြား တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် လာနေတာ၊ သုံးခါရှိပြီ၊ တစ်ခါလာရင် အဖော်တစ်ယောက်နဲ့၊ အဖော်တွေက ပြောင်းသွားတယ်၊ သူပဲ ဒိုင်ခံပင်တိုင်ပါတာ’

‘ဟင်... အဲဒီကောင်မလေး အကြောင်းပြောတာ ငါ့နာမည်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပါရတာတုံးကွ’

‘အဲဒီကောင်မလေးက ကိုတိုးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးရှိုးနေတာလေ’

‘ဟင်... ဟား ဟား ဟား... မင်းကလည်းကွာ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုတိုးကလည်း၊ ကိုတိုး တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းဆိုရင်လည်း စိုက်ပြီးငေးနေတာ၊ ကျွန်တော်ဆိုရင် သူက သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စကား

များနေတာ’

‘ဟုတ်လို့လားကွာ၊ ဟား ဟား ဟား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ကိုတိုးက သီချင်းမဆိုရင်လည်း ဘားကောင်တာ နောက်မှာ ထိုင်နေတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုရင်လည်း ကိုတိုးကို သူ တစ် ချိန်လုံး လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာ၊ ကျွန်တော် သေချာကြည့်ထားတယ်၊ ဇော် လေးလည်း သိတယ်’

‘ဟုတ်လား ဇော်လေး’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုတိုး၊ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ပဲ ရှိမှာထင်တယ်၊ မိတယ်ဗျ၊ အမိုက်စားလေးဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း သတိထားမိတယ်၊ သူ ကိုတိုးကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာ’

‘မင်းတို့ကောင်တွေ ဟား ဟား ဟား၊ ငါ့ကိုကြည့်တယ် မကြည့်ဘူးသိဖို့ လှမ်းကြည့် ရသလိုလိုနဲ့ ဒီကောင်မလေးကို မင်းတို့ပဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ကဲ... ပြော... ပြော.... မင်းလား စတီဗင်လား ဒီကောင်မလေး ကို ဘယ်သူ စိတ်ဝင်စားတာလဲ၊ ဗလကြီးတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး၊ ဗလခမျာ နောက်ထဲပဲ နေနေရတာ၊ ရှေ့ကကိစ္စတွေ သိပ်သိတာ မဟုတ်ဘူး’

ဗလက မီးဖိုဘက်မှ ကောင်တာဘက် အကူး တံခါးဆီလာရပ်ရင်း...

‘ဒီကောင်တွေ နှစ်ကောင်စလုံးပဲ ထင်တယ် အစ်ကို၊ ဇော်လေးက စတီဗင် လွဲချ၊ စတီဗင်က ဇော်လေး လွဲချ၊ ကိုတိုးကို ကြည့်တယ် ကြည့်တယ်နဲ့ သူ တို့နှစ်ယောက်လုံး ကြည့်နေကြတာ’

‘အေး... ငါလည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး ကိုတိုး၊ ဒီကောင် စတီဗင် စိတ်ဝင်စားတာ ဖြစ် မယ်’

‘ဟေ့ကောင်.... ငါက ကိုတိုးကို ကြည့်တဲ့အကြောင်း ပြောနေတာလေ’

‘ဘယ်သူ့ကို ကြည့်ကြည့်လေ၊ မင်း စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟေ့ကောင် ဇော်လေး၊ ငါစိတ်ဝင်စားတာက ကိုတိုး အတွက် စိတ်ဝင်စားတာလေ၊ မင်းလည်းသိသားပဲဟာ၊ ကိုတိုးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံရ၊ ရုပ်လေးကလည်း မဆိုး၊ ခပ်မိမိလေးမို့လို့ စောင့်ကြည့်နေတာ’

တိုးမင်းဆက်က လေသံမျှနှင့် ရယ်မောလိုက်ရင်း...

‘စောင့်ကြည့်ပြီး မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကိုတိုးလုပ်ရမှာ၊ ကိုတိုး အတွက်ကြည့်ပေးတာ’

‘မင်းနဲ့ကွာ အပိုအလုပ်တွေ၊ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ကိုတိုးအတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် ရအောင် ကူရှာပေးနေတာဗျာ’

စတီဗင်၊ ဗလနှင့် ဇော်လေး၊ သူ့ရဲ့ညီ တပည့်ရင်း သုံးယောက်ထဲမှာ စတီဗင်ဟာ ဂျစ်တီဂျစ်ကန်လေး။ အနုပညာသမား တေးသမားလေးပီပီ သူတစ်ပါးထက်ကို သူကထိရှခံစား လွယ်တာ ဖြစ်သည်။ ဒီတပည့်လေးတွေဟာ သူ ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားကတည်းက သူနှင့်အတူ နေလာခဲ့ကြတာ ငါးနှစ်လောက်တောင် ရှိနေပါပြီ။

စတီဗင်က မိုးကုတ်က။ ဇော်လေးက ပုသိမ်ကဖြစ်ကာ ဗလကတော့ ရန်ကုန်သားပဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့လေးတွေဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အိမ်မှာ မပြေလည်တဲ့ ပြဿနာရှိကြကာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မပြန်ကြဘဲ တိုးမင်းဆက်နဲ့ပဲ နေနေကြတာပါ။ မိစုံဖစုံ မရှိကြတဲ့ ကလေးတွေဖြစ်ကာ မိထွေးတို့ ပထွေးတို့နှင့် အသီးသီး။ တစ်ဖက်က ပါလာတဲ့ ကလေးတို့ ထပ်မံမွေးဖွားတဲ့ အငယ်တို့နှင့် အိမ်မှာ မပြေမလည် ပြဿနာရှိကြတဲ့ နောက်ကြောင်းခံတွေချင်း မတိမ်းမယိမ်းတူကြတဲ့ လူငယ်လေးတွေပင်။

သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ကြီးကြကာ သူကလည်း သူ့ညီ
လေးတွေ သဖွယ် ချစ်ခင်သံယောဇဉ် ရှိပါသည်။

တိုးမင်းဆက်ထံမှ အသံတိတ်သွား၍ တိုးမင်းဆက်များ စိတ်ဆိုးသွားပြီ
လားဟု ဇော်လေးက စတီဗင်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ပါးစပ်လှုပ်ရုံ အသံတိတ်
လှမ်းဆူဆဲလိုက်ပါသည်။ စတီဗင်ကတော့ ဇော်လေးကို မျက်စောင်းထိုး
သလိုလိုနှင့် စူပုပ်ပုပ် မှုန်တေတေသာ ရှိနေသည်။

တိုးမင်းဆက်က ကောင်တာနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ကာ အတွင်းဘက် အံဆွဲ
တစ်ခုထဲမှ ဘောက်ချာ စာအုပ် စာရင်းစာအုပ်တို့ ဆွဲထုတ်နေရင်းက...

‘ဟေ့ကောင် စတီဗင်၊ ငါက မင်းရှာပေးမှ ရည်းစားရမယ့် ကောင်လားကွ၊
မင်းတော့နော် နာတော့မှာပဲ’

‘ရမှမရတာ’

စတီဗင်က မပွင့်တပွင့်နှင့် ခံပြောလိုက်ပါသည်။

‘ငါမလိုချင်လို့ပေါ့ကွ’

‘မလိုချင်တာက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာကိုး’

‘မင်းရော ရည်းစားရှိလို့လား ဟေ့ကောင်၊ ဇော်လေးရော ရှိလို့လား၊ ငါတို့
ထဲမှာ ဗလတစ်ယောက်ပဲ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားလေး ရည်းစားလေး တစ်
ယောက်ရှိတာ၊ မင်းလည်း မရှိဘဲနဲ့ မထားဘဲနဲ့ ငါမထားချင်တာကိုပဲ လာ
ခလုတ်တိုက်နေတယ်၊ တကယ့်ကောင်ပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့က ငယ်သေးတယ်’

‘ဟေ့ကောင်... ဟား ဟား ဟား’

‘ကျွန်တော်ဆို နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာပဲဟာ ကိုတိုးကလည်း၊ ဇော်
လေးလည်း မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ ဗလတစ်ယောက်ပဲ နှစ်ဆယ့်ခြောက်၊ ကိုတိုး

က အသက်သုံးဆယ် ကျော်ပြီလေ’

‘ဟေ့ကောင်... ငါ သုံးဆယ်ကျော်တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး’

‘သုံးဆယ့်တစ်ပဲဟာ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွ’

စတီဗင်က ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။ ဂစ်တာကို ကောက်ယူဖက် လိုက်ကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသံစမ်း တီးခတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တိုးမင်းဆက်က စတီဗင် ဂျစ်တီးဂျစ်ကန် ပုံစံကိုကြည့်ကာ ကျိတ်ပြီးမိပါသည်။ ဖွင့်တော့ မပြီးရဲ။ ဖွင့်ပြီးရင် ဒီကောင်တွေ သူ့ကို မိန်းမတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်နှင့် စပ်ဟပ် အောင်သွယ်ကြတော့မှာကို သူသိနေသည်။

ဒီချာတိတ်တွေ စိတ်ထဲမှာ သူတို့ဆရာအစ်ကို တိုးမင်းဆက်ဟာ အသည်းကွဲနေတဲ့ သူတစ်ယောက်လို့ အစွဲကြီးစွဲနေကြတာလေ။ သူတို့နဲ့ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် သူတို့ချစ်ခင်တဲ့ အစ်ကိုတိုးမင်းဆက် တစ်ယောက် နောက်ထပ်ချစ်သူ တစ်ယောက် မရမချင်း အသည်းကွဲ ဝေဒနာပျောက်ပျက် မှာ မဟုတ်ဘူးထင်ကာ ရောက်ရာအရပ်မှာ တိုးမင်းဆက် ရင်ခုန်လောက် စရာလေးများ တွေ့ရင် သူတို့ လှုပ်စိလှုပ်ရွံ တက်ကြွကြလေသည်။

ကိုယ်က အသည်းမကွဲဘူးလားဆိုတော့ ကွဲခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ကွဲခဲ့တဲ့ အသည်းဟာ ခုထိလည်း ပြန်ဆက် ပြီလို့တော့ မဆိုသာပါ။ အနာကျက်ပြီး အနာဖေးတက်ပြီလို့ တောင်မှ မဆို သာပါ။ ဒီကောင်တွေ ကောင်းကောင်း သိခဲ့ကြတာပဲ။

‘ဇော်လေး... မင်း မနက်က ဈေးစာရင်းတွေ မသွင်းရသေးဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုတိုး၊ ကျွန်တော် အခုပဲ လုပ်မလို့ပါ။ အဲဒီမှာ ဘောက်ချာတွေ တော့ အဆင်သင့် တွဲထားပြီးပြီ’

‘ဗလရေ... ငါ ကိုစံနဲ့ စကားပြောထား ပြီးပြီနော်၊ ဝက်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဒီတစ်ပတ်ကစပြီး သူတို့ကားနဲ့ပဲ လာချလိမ့်မယ်၊ ငွေကိုလည်း တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ရှင်းစနစ်ပဲ ပြောထားပြီ၊ မင်းက မနက်စောစော သူတို့ ဝက်သား ကားလာရင် ကိုယ့်ဆိုင်အတွက် ချပေးတာကိုစစ်ပြီး ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အနေအထားပြောဖို့ပဲ၊ နောက်နေ့အတွက် လိုချင်တာ တစ်ရက်ကြိုမှာလိုက်ဖို့ပဲ သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုတိုး’

တိုးမင်းဆက် စကားလွှဲကာ စာရင်းတွေ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေတာကို စတီဗင်က ရှုသိုးသိုးလေး လှမ်းကြည့်နေရင်းက...

‘ဒီနေ့ သောကြာညဆိုတော့ ဦးလှမင်းတို့ လူစု လာမှာပဲ၊ အဲဒီဦးလှမင်းက ကိုတိုးကို ‘အသက်တမျှ’သီချင်းဆိုဖို့ အမြဲတောင်းခိုင်း နေတာဗျ၊ သူက ရန်ကုန်ဆိုင်မှာ ကတည်းက ကိုတိုးရဲ့ ‘အသက်တမျှ’ကို ကြိုက်လွန်းလို့ လာလာနားထောင်နေတာ၊ အဲဒါ ဒီည ဆိုပြလိုက်ပါလား ကိုတိုး’

သွေးတိုးစမ်းသလို ပြောသော စတီဗင်စကားကြောင့် ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်နေတဲ့ တိုးမင်းဆက် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရင်ထဲ ခပ်နင့်နင့် တကယ်ထိသွားကာ မျက်နှာပါ သိသိသာသာ ပျက်သွားပြီး စတီဗင်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘စတီဗင်... ငါ ဒီသီချင်းကို ဘယ်တော့မှ မဆိုတော့ဘူး၊ သေတဲ့အထိ မဆိုတော့ဘူးဆိုတာ မင်းတို့ သိပြီးသား၊ သီချင်းတောင်းတဲ့လူကို ကြည့်ငြင်းဖို့က မင်းတာဝန်ပဲ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ထပ်မပြောနဲ့တော့ ကြားလား’

တိုးမင်းဆက်ရဲ့ လေသံတင်းတင်းကြောင့် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြပါသည်။
